

Tricky One, 2024

Modelleringsmateriale, tråd, maling, stof, folie

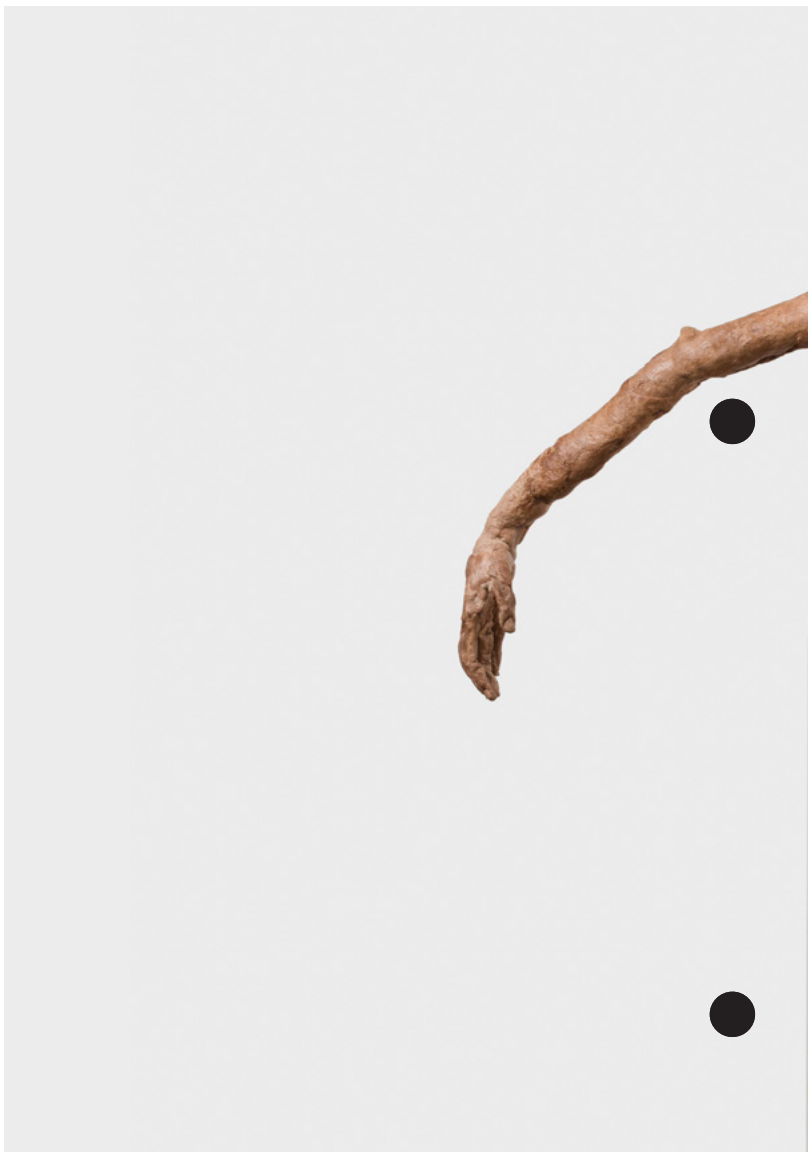
/ Modelling material, wire, paint, cloth, foil

53 × 38 × 40 cm

Courtesy Anton Kern Gallery, New York

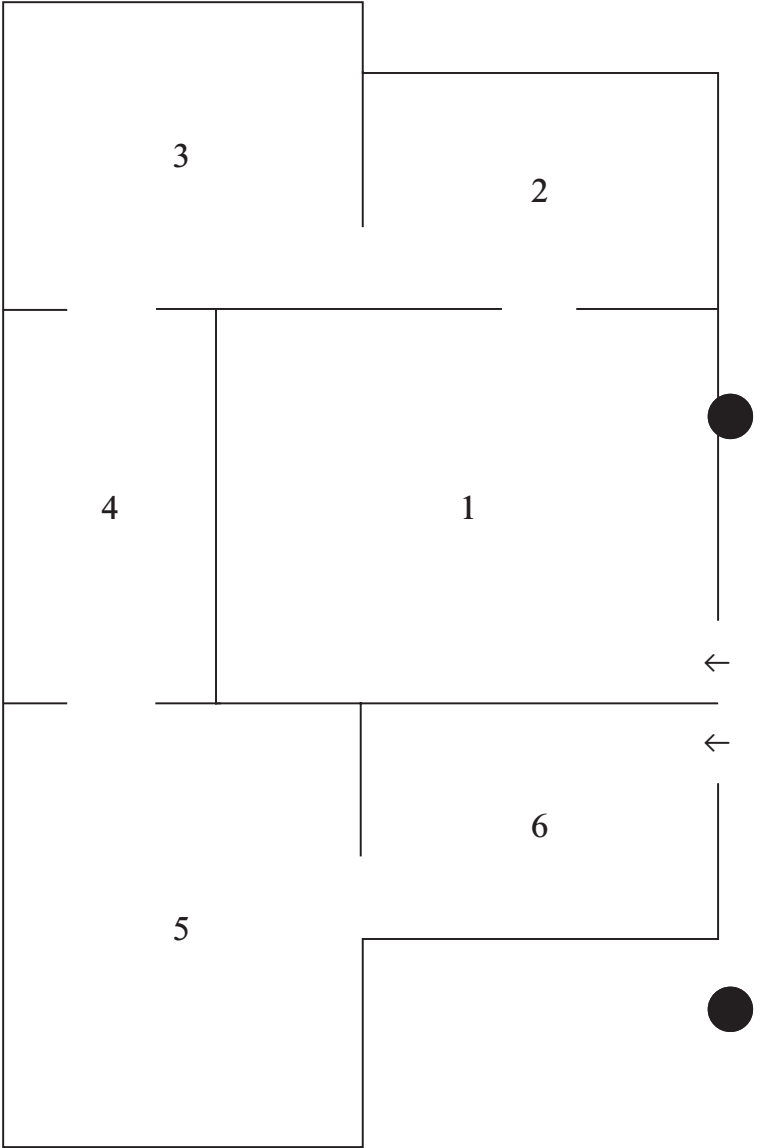
Francis Upritchard

Any Noise Annoys an Oyster

Any Noise Annoys an Oyster, 2024
Naturgummi, bronze / Balata rubber, bronze
110 × 118 × 66 cm
Courtesy Kate MacGarry, London

Udstillingens første og største rum er tilrettelagt med fritstående skulpturer, der alle er placeret på sokler. Det minder om et traditionelt skulpturgalleri, som man kender det fra museer som Pergamonmuseet i Berlin eller Museo d'Arte Antica i Milano. Soklen er en klassisk måde at præsentere skulpturer på. Her er soklerne imidlertid modificeret, idet kunstneren har påmonteret særlige fødder, der leder tankerne hen på de italienske arkitekter BBPR og Carlo Scarpa og deres udstillingsdesign fra efterkrigstiden.

Flere af skulpturerne er lavet af bronze – et traditionelt materiale inden for billedhuggerkunsten – men er støbt direkte fra gummi. Det gælder eksempelvis kentauren *Off for Lunch* eller havfruen *Strong Swimmer*. Men langt de fleste værker i dette rum er lavet af balata, et naturligt forekommende gummi fra Brasilien, som Francis Upritchard bearbejder og benytter i mange værker.

Hvor bronze er et hårdt, tungt materiale, som medfører en langsommelig arbejdsproces på et støberi, er gummiet et let og blødt materiale. Det skal håndteres hurtigt, inden det størkner, og ved hver ny skulptur byder det på overraskelser i form af farve og overfladestruktur på det færdige værk. I udstillingen kan det være svært at vurdere om skulpturerne er lavet af bronze eller af balata.

Ét af de værker, der er lavet af naturgummi, er *Whistle Blower* – en figur, der spiller på

The first and largest room in this exhibition presents free-standing sculptures, all placed on plinths. The arrangement is reminiscent of traditional sculpture galleries of the kind familiar from museums such as the Pergamon Museum in Berlin or the Museo d'Arte Antica in Milan. The plinth is a classic way of presenting sculpture, but here it has been modified by the artist who has added special feet reminiscent of the gallery design by post-war Italian architects BBPR and Carlo Scarpa.

Some of the sculptures are made of bronze, a traditional material within the field of sculpture, but they are cast directly from rubber. Examples include the centaur *Off for Lunch* and the mermaid *Strong Swimmer*. Still, the vast majority of works in this room are made of balata, a natural rubber from Brazil, which Francis Upritchard processes and uses in many works. Whereas bronze is a hard, heavy material which requires laborious and time-consuming processing in a foundry, rubber is a light and soft material. It must be handled quickly before it sets, and with every new sculpture it offers surprises in terms of the colour and surface structure of the finished work. Within the exhibition it is hard to tell which sculpture is made from bronze and which from balata.

Among the works made of natural rubber is *Whistle Blower* – a figure playing a long, thin wind instrument like a snake charmer. Next to it stands *Medusa*. In Greek mythology, Medusa's hair consists of snakes; in Francis Upritchard's

et langt, tyndt blæseinstrument som en slangetømmer. *Medusa* er placeret ved siden af. I den græske mytologi består Medusas hår af slanger; i Francis Upritchards version er de erstattet af ål. Tonerne af musik er også til stede hos *Sing Siren*. En sirene var ifølge græsk mytologi en smuk og overnaturlig kvinde, der levede på et rev langt ude på havet og lokkede sømænd på afveje med sin sang.

Kunstneren har skabt flere nye skulpturer til udstillingen, der forholder sig til Danmark. I dette rum drejer det sig bl.a. om havfruerne (hvoraf den ene har givet udstillingen sin tungebrækkende titel), der er en hilsen til Danmarks nok bedst kendte bronzeskulptur, der er placeret på en sten i vandkanten ved Langelinie ikke langt fra Kunsthal Charlottenborg. Desuden kunne det godt se ud som om, at *Giacometti Looters* har været på plyndringstogt til Louisiana Museum i Humlebæk, hvis samling indeholder flere af den schweiziske billedhugger Alberto Giacomettis (1901-1966) betydeligste værker.

2

Fåret *Two Tooth, Long Tooth* og vædderen *Head-dressed Ram* er lavet af bronze. Som i en tegnefilm har de rejst sig på bagbenene og kigger nu fra deres sokler i retning af en stor hylde i hele udstillingsrummets bredde. Både fåret og vædderen spillede en vigtig rolle i det gamle Egypten, men de er også knyttet til kunstnerens fødeland New Zealand, hvor der er flere får end mennesker.

version her tresses are eels instead. Notes of music are also present in *Sing Siren*. According to Greek mythology, sirens were beautiful, supernatural women who lived on reefs far out at sea and lured sailors astray with their song.

For this exhibition, the artist has created several new sculptures that specifically relate to Denmark. In this room, they include the mermaids (one of which gave the exhibition its tongue-twister of a title), which nod to what is probably Denmark's best-known bronze sculpture, perched on her rock at the water's edge at Langelinie not far from Kunsthal Charlottenborg. Furthermore, it looks rather as if the *Giacometti Looters* have gone plundering at the Louisiana Museum in Humlebæk, whose collection contains several of the Swiss sculptor Alberto Giacometti's (1901-1966) most significant works.

2

The sheep *Two Tooth, Long Tooth* and the *Head-dressed Ram* are both made of bronze. In cartoon-like fashion, they stand on their hind legs, looking out from their plinths in the direction of a large shelf spanning the entire width of the exhibition space. Sheep and rams were important animals in ancient Egypt, but they are also closely connected to the artist's native New Zealand, where there are more sheep than people.

On a shelf, Francis Upritchard has placed a collection of busts and a number of smaller sculptures. A bust is a sculpture showing the head, neck and part of the

På en hylde har Francis Upritchard placeret en samling buster og nogle mindre skulpturer. En buste er en skulptur i form af et hoved med hals og brystparti. Den optrådte tilbage i den græske antik, blev senere dyrket af romerne og har været meget benyttet siden renæssancen. Upritchards buster har lange, slanke halse og tæller bl.a. en gammel mand, en trolld og en sirene. Blandt de andre skulpturer er *Richier and César*, en hilsen til de to franske billedhuggere Germaine Richier (1902-1959) og César (1921-1998), mens *The Shopper* og *Small Shoppers* ligner figurer af Alberto Giacometti, der er på vej ud for at købe ind.

Fishermen, der er placeret på sin egen hylde på bagvæggen, er inspireret af figuren Ashinaga-tenaga fra japansk folkløse. Værket består af to figurer; den ene har ekstraordinært lange ben, den anden har utroligt lange arme. Som et symbol på samarbejde udnytter de deres lange lemmer, der gør dem i stand til at fange fladfisk på havets bund uden at få hovederne under vand og drukne.

3

Francis Upritchard arbejder med skulptur i mange størrelser og materialer. I en vitrine har hun samlet en masse bittesmå værker. Flere af dem er støbt i bronze; andre er støbt i en metallegering, shibuichi. De små værker er en måde hvorpå kunstneren kan afprøve figurer og materialer; de er modeller, som senere kan få liv i større skala. Ser man nærmere, er der flere af de små skulpturer, der er i familie med større værker i udstillingen: en kentaur, en

chest of a person. It appeared back in Greek antiquity, was later cultivated by the Romans and has been widely used since the Renaissance. Upritchard's busts have long, slender necks and include depictions of an old man, a troll and a siren. Among the other sculptures, *Richier and César* is an homage to the two French sculptors Germaine Richier (1902–1959) and César (1921–1998), while *The Shopper* and *Small Shoppers* look like figures by Alberto Giacometti heading out to the stores.

Fishermen, which is placed on a separate shelf on the back wall, is inspired by Ashinaga and Tenaga, a duo from Japanese folklore. Of the two figures, one has extraordinarily long legs, the other incredibly long arms. As a symbol of symbiosis, they utilise the joint advantage of their long limbs, enabling them to catch flatfish on the sea floor without getting their heads under water and drowning.

3

Francis Upritchard works with sculpture in many sizes and materials. She has grouped a lot of tiny works together in a display case. Several of them are cast in bronze; others are cast in a metal alloy, shibuichi. Such small-scale works let the artist try out various shapes, figures and materials; they serve as models that may later find new life on a larger scale. If you look closely, you will find that several of the small sculptures resemble larger works in the exhibition: a centaur, a mermaid, a collection of vases, and several dinosaurs. According to the artist, these pieces are no less important

havfrue, en samling krukker og indtil flere dinosaurer. På trods af deres diminutive størrelse er de ifølge kunstneren dog ikke mindre væsentlige end de større værker. Hun ser intet hierarki mellem de forskellige skulpturer og tager vitriner og særlig lysætning i brug for at gøre opmærksom på og bekræfte deres status som ligeværdige med de øvrige værker.

Værkerne på bordet har en anden karakter, men også her kan man opdage motiver, der optræder andre steder i udstillingen. Der er eksempelvis en samling mundblæste glasværker, hvoraf flere er dekoreret med motiver fra havet såsom en flynder og en blæksprutte. Der er også værker, der relaterer sig til forskellige dele af kroppen – det være sig hoved, hænder, ører eller fødder – som man kan forestille sig at tage på, klæde sig ud med og dermed ændre udseende og identitet.

4

Francis Upritchard har skabt et nyt skulpturelt værk specielt til dette udstillingsrum. Hun udnytter her rummets dimensioner, der tillader hende at gå op i skala. Værket består af tre dinosaurer – to mindre oven på en større, der er i færd med at klatre på og til dels mase tre figurer, der er placeret på hver deres sokkel. De er alle blevet overrasket af dyrene; to af dem er blevet afbrudt, mens de var i gang med at spille musik på hvert deres instrument, den sidste synes at brokke sig højt.

Dinosaurerne vækker minder om 'Stadsmusikanterne fra Bremen'; et af de folkeeventyr, som brødrene Grimm nedskrev

than the larger works despite their diminutive size. She sees no hierarchy between the different sculptures and uses devices as vitrines and special lighting to draw attention to and confirm their status as equal to the other works.

The works presented on the table are different in nature, but here too you can find motifs that also appear elsewhere in the exhibition. For example, several pieces among the collection of hand-blown glass works are decorated with marine imagery, such as a flounder and an octopus. Still other works are associated with different parts of the human body – be it the head, hands, ears or feet – which the viewer can imagine putting on, thereby changing their own appearance and identity.

4

Francis Upritchard has created a new sculptural work especially for this gallery. She has made full use of the dimensions of the room, which allow her to work on a large scale. The work consists of three dinosaurs – two smaller ones on top of a much larger one who is clambering on top of and partly squashing three other figures, each placed on their own plinth. They have all been taken by surprise by the animals; two of them have been interrupted while playing their musical instruments while the last one seems to complain loudly.

The dinosaurs are reminiscent of 'The Bremen Town Musicians', one of the folk tales collected and published by the Brothers Grimm in the early nineteenth century. Elsewhere in the exhibition,

i starten af 1800-tallet. Andre steder i udstillingen er der mindre værker med samme motiv, fx skulpturen *Hereditary Pile* i det første udstillingsrum og en ganske lille udgave i glasvitrinen i det foregående rum. Disse ekkoer er typisk for Francis Upritchards måde at tilrettelægge en udstilling på – med mere eller mindre subtile henvisninger, referencer og forbindelser mellem de udstillede genstande.

5

Crying Effigy er en lilla figur med få distinkte træk, nærmest som en rumlig skitse i stof. Tårer af rhinsten tilføjer skulpturen et dekorativt såvel som et narrativt element. Fra sin sokkel kan figuren betragte to forskellige grupperinger af værker: dels en række stofmasker, der er fæstnet til en blød væg i form af et gulvtæppe, og dels en samling keramiske beholdere placeret på et lavt bord.

En maske er et stykke beklædning, der dækker ansigtet. Den kan bruges som tilsløring eller udklædning, men uanset tages den i brug for at ændre ens identitet.

De bløde ansigter i udstillingen er relieffer med ører, øjne og hår, der springer frem. De har venlige titler som *Comfort Friend*, *Soft Smile* og *Sticking Out Ears* og vækker minder om The Muppet Show, det legendariske amerikanske tv-show fra 1970'erne med dukker.

Beholderne, der er placeret på det lave bord, er drejet af en af New Zealands førende keramikere, Nicholas Brandon. De er store og små, nogle har låg, og de fremstår som vaser, urner og krukker; former og funktioner,

smaller works share the same motif, such as the sculpture *Hereditary Pile* in the first gallery and a very small version in the glass display case in the room preceding this. Such echoes are typical of Francis Upritchard's approach to arranging exhibitions, weaving a web of more or less subtle references and connections between the exhibited objects.

5

Crying Effigy is a purple figure with few distinct features, almost like a three-dimensional sketch made of fabric. Rhinestone tears dripping down the front are both decorative and narrative. From its plinth, this figure can observe two different groupings of works: firstly, a series of fabric masks attached to a soft wall in the form of a carpet, and secondly, a collection of ceramic vessels placed on a low table.

Masks are meant to cover the face. They can be used as a disguise for a variety of reasons, but in all cases it is worn to change the wearer's identity. The soft faces in the exhibition are reliefs with protruding ears, eyes and hair. They have friendly titles like *Comfort Friend*, *Soft Smile* and *Sticking Out Ears* and evoke memories of The Muppet Show, the legendary 1970s American television show with puppets.

The vessels placed on the low table were thrown by the New Zealand master potter Nicholas Brandon. Some are large, others small; some have lids. They appear as vases, urns and jars – shapes and functions that date back thousands of years. Several of the containers

der går mange tusind år tilbage. Flere af beholderne er dekoreret med motiver af figurer fra den græske mytologi: på krukken *Atlas, Muscle Man* ses Atlas, den udholdende kæmpe, der blev dømt til at bære himmelhvælvet på sine skuldre. På *Today the Rock is Small* ses Sisyfos, der ifølge sagnet trillede en kæmpemæssig sten op ad en bakke. Lige før han nåede toppen, smuttede den fra ham, og han måtte starte forfra. Begge kæmper de en kamp, der ikke kan vindes alene.

6

I det sidste udstillingsrum har Francis Upritchard placeret en række farverige figurer på sokler, heriblandt *Tricky One, Polite Friend, Hot Future* og *Far Too Much*. De har fint modellerede hænder og fødder, men lukkede øjne og synes utilnærmelige. Som individer adskiller de sig fra hinanden pga. deres vidt forskellige udseender, ansigtsudtryk og -farve, kropsholdning og påklædning.

Et par mænd uden tøj på er måske et modtræk til kunsthistoriens utallige, nøgne kvinder på sokler og i glas og ramme. Andre figurer er ikklædt specialsyet tøj, har særlige frisurer, karakteristiske smykker og andre udvalgte accessories. På trods af disse karakteristika er figurerne ikke helt til at definere, både hvad angår deres køn og hvilken tid og sted, de stammer fra.

Dette udstillingsrum er tæt forbundet med det første udstillingsrum med de fritstående skulpturer på sokler. Slutningen er muligvis begyndelsen.

are adorned with figures from Greek mythology: on the jar *Atlas, Muscle Man* we see Atlas, the all-enduring titan who was condemned to carry the heavens on his shoulders. On *Today the Rock is Small* we see Sisyphus, who, according to legend, was doomed to push a gigantic boulder up a hill. Just before he reached the top, it would slip from him, forcing him to start over. Both characters are fighting a battle that cannot be won alone.

6

In the last gallery Francis Upritchard has placed an array of colourful figures on plinths, including *Tricky One, Polite Friend, Hot Future* and *Far Too Much*. They have finely modelled hands and feet, but their eyes are closed, and they seem aloof and unapproachable. As individuals, they differ from each other in terms of appearance: they have distinct facial expressions, colouring, posture and clothing.

A couple of naked men may offer a counterpoint to art history's countless nude women on plinths and in frames. Other figures are dressed in specially tailored clothes, have distinctive hairstyles, bold jewellery and other selected accessories. Despite these specific characteristics, the figures evade easy definition, both in terms of their gender and the era and area from which they originate.

This gallery is closely connected to the first gallery of the exhibition with its free-standing sculptures on plinths. The end is possibly the beginning.

Balata

Udvindingen af balata (en form for naturgummi) til eksport begyndte i Monte Alegre-regionen i Brasilien i 1940'erne. I USA blev materialet importeret til at fremstille produkter som maskintilbehør, golfbolde og undervandskabler. Da eksporten til industrisektoren aftog i midten af 1950'erne, fordi man i stigende grad gik over til syntetisk gummi, begyndte lokalbefolkningen

● at bruge materialet til kunsthåndværk.

Træerne, som naturgummiet stammer fra, vokser på ækvatorlinjen. Man kan kun høste dem hvert ottende år, og det skal ske i regntiden. Gummiudvindingen, der finder sted hvert fjerde til femte år, ledes nu af Darlindo Jose de Oliveira Pinto. Han driver en etisk form for skovbrug, hvor gummi tappes fra træer fra flere forskellige områder, så træerne kan komme sig mellem aftapningerne. Et 15 meter højt træ giver op til 18 liter latex. Den indsamlede væske koges derefter i vand og formes til faste blokke. Arbejdsholdet indsamler cirka et ● ton gummi på hver ekspedition, som fordeles mellem de lokale kunsthåndværkere. Udover de lokale får kun Francis Upritchard lov til at købe materialet.

Før brug lægges gummiet i blød i koldt vand. Derefter opvarmes det til omkring 80 grader. Ved denne temperatur bliver materialet formbart og kan modelleres; det foregår primært under vand i et koldt vandbad. Vandet afkøler balataen og begrænser samtidig tyngdekraftens indvirkning på det blødgjorte materiale.

Balata

The extraction of balata (a wild rubber) for exportation began in the Monte Alegre region of Brazil in the 1940s. In the United States the material was imported for use in machinery belts, golf balls, underwater cabling and other products. As industrial export had begun to tail off due to the invention of synthetic rubber in the mid-1950s, locals began using the material for craft purposes.

The trees grow on the equator line and can only be harvested every eight years, specifically during the rainy season. The extraction process, which takes place every four to five years, is now managed by Darlindo Jose de Oliveira Pinto. He ethically harvests trees from several plots so they have time to recover. Each 15-metre tree gives up to 18 litres of latex. This liquid is then boiled in water and formed into solid rectangular blocks. The team collect approximately one ton of rubber during the expedition, which is shared between the local artisans with Francis Upritchard being the only other person he sells to beyond the community.

Before use, the rubber is soaked in cold water, which is then heated to around 80 degrees Celsius. At this heat it becomes pliable and modelling begins – most of the forming takes place under water in a cold-water bath. The water atmosphere cools the balata and slows the effects of gravity.

Kolofon

Francis Upritchard
Any Noise Annoys an Oyster

Kunsthall Charlottenborg
28 Sep 2024 - 16 Feb 2025

Kurator: Henriette Bretton-Meyer

Tekst: Henriette Bretton-Meyer
Oversættelse: René Lauritsen
Foto: Angus Mill
Design: Andreas Peitersen

Udstillingen er støttet af Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Augustinus Fonden, Knud Højgaard's Fond, Det Obelske Familiefond, Statens Kunstfond, William Demant Fonden.

Colophon

Francis Upritchard
Any Noise Annoys an Oyster

Kunsthall Charlottenborg
28 Sep 2024 - 16 Feb 2025

Curator: Henriette Bretton-Meyer

Text: Henriette Bretton-Meyer
Translation: René Lauritsen
Photography: Angus Mill
Design: Andreas Peitersen

The exhibition is supported by the Aage og Johanne Louis-Hansen Foundation, the Augustinus Foundation, the Danish Arts Foundation, the Knud Højgaard Foundation, the Obel Family Foundation, the William Demant Foundation.

Plaid Face, 2023

Stof, læder, knogle / Fabric, leather, bone

39 × 35 × 4 cm

Courtesy Kate MacGarry, London

Sticking Out Ears, 2024

Stof, polstring / Fabric, padding

35 × 40 × 6 cm

Courtesy Kate MacGarry, London

Whistle Blower, 2024
Naturgummi / Balata rubber
36 × 43 × 19 cm
Courtesy Kate MacGarry, London

Medusa, 2024

Naturgummi, stål, kalksten / Balata rubber, steel, travertine

48,5 × 25 × 15 cm

Courtesy Kate MacGarry, London

Giacometti Looters, 2024
Naturgummi, stålskelet / Balata rubber, steel armature
104 × 40 × 39 cm
Courtesy Kate MacGarry, London